

Hof van beroep
te Gent

9^e kamer

terechtzitting
van
21-10-2005

2004/AR/566

in de zaak van:

Het VLAAMSE GEWEST,

vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering,
ten verzoeken van

appellant,

hebbende als raadsman mr.

advocaat te

tegen:

1. met maatschappelijke zetel te
ingeschreven in het H.R. te , onder het nr. ,
2. met maatschappelijke zetel te
ingeschreven in het H.R. te , onder het nr.
3. met maatschappelijke zetel te
ingeschreven in het H.R. te , onder het nr.

geïntimeerden,

hebbende als raadsman mr. _____, advocaat te

veilt het Hof het volgend arrest:

Kennis werd genomen van het door de 5de A kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne gewezen vonnis d.d. 9 januari 2003, waartegen de appellant op 27 februari 2004 tijdig en regelmatig naar de vorm hoger beroep heeft ingesteld.

De partijen werden gehoord in hun middelen en conclusies.

Bij beslissing van 17 december 2002 van het Grondfonds van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werd aan de geïntimeerden elk een administratieve geldboete van telkens 5.000,00 euro opgelegd wegens het doorbreken van een bekrachtigd stakingsbevel, dit krachtens art. 156 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (DORO).

De verzoeken tot kwijtschelding van de geïntimeerden bij de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur werden bij beslissing van 16 januari 2003 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Bij dagvaarding van 23 april 2003 hebben de geïntimeerden daartegen verzet gedaan overeenkomstig artikel 157 § 4 DORO en de kwijtschelding gevorderd van deze administratieve geldboetes. In ondergeschikte orde hebben zij de vermindering ervan gevorderd.

Door het bestreden vonnis werd de vordering ontvankelijk en gegrond verklaard en werden de hen opgelegde administratieve geldboetes kwijtgescholden. De appellant werd verwezen in de gedingkosten.

Met het hoger beroep beoogt het Vlaamse Gewest de afwijzing van de oorspronkelijke vordering van de geïntimeerden.

De geïntimeerden concluderen tot de bevestiging van het bestreden vonnis met de veroordeling van appellant in de kosten.

De eerste rechter heeft de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de aanhoudende betwistingen, de procedurele antecedenten daartoe, de onderscheiden vorderingen en de voor hem ingeroepen verweermiddelen beknopt doch volledig uiteengezet op p. 2 van het bestreden vonnis. Het volstaat daarnaar te verwijzen.

BESPREKING

1.1. De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 bepalen dat de opgelegde motivering in een akte steeds de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Uit het gebruik van het woord 'akte' blijkt dat de wetgever die wet erikél toepasselijk heeft willen maken op eenzijdige administratieve rechtshandelingen die in een geschrift zijn geformaliseerd.

Waar op 28 november 2002 overeenkomstig art. 154, 1e lid DORO door de verbalisant *mondeling* opdracht gegeven werd om de voortgang van de werken of handelingen onmiddellijk te staken, diende dit niet formeel te worden gemotiveerd; dat bevel valt immers niet onder het toepassingsgebied van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De andersluidende argumentatie van de geïntimeerden kan dan ook niet worden gevolgd.

1.2. De bekrachtigingbeslissing die de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur op 9 december 2002 heeft genomen met betrekking tot het op 28 november 2002 *mondeling* gegeven bevel om de werken of handelingen te staken, voldoet zeker aan de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen: in die akte zijn op afdoende wijze de feitelijke en juridische overwegingen opgenomen die aan de grondslag van de beslissing liggen.

Ook hier blijven de geïntimeerden onterecht het tegendeel voorhouden.

De geïntimeerden zaaien vruchteloos verwarring door te spreken van twee bekrachtigingbeslissingen. Dit is onjuist. De akte van 9

december 2002 vermeldt in hoofding dat het mondeling gegeven bevel bekrachtigd werd. Bij gebrek aan andersluidende indicieën, slaat die bekrachtiging derhalve uitsluitend op het mondeling bevel tot staken van 28 november 2002 waarvan de regelmatigheid bezwaarlijk kan worden betwist.

De omstandigheid dat in de bekrachtigingbeslissing van 9 december 2002 tevens overwogen wordt dat reeds op 29 november 2002 de doorbreking van het daags voordien gegeven stakingsbevel werd vastgesteld en dat er opnieuw mondeling en ter plaatse de staking der werken werd bevolen met verzegeling van de werken, doet daaraan dan ook geen afbreuk.

De geïntimeerden kunnen evenmin worden gevolgd waar zij gewagen van een gebrek aan motivering wegens een tegenstrijdigheid in de akte. De omstandigheid dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur overweegt dat er zonder stedenbouwkundige vergunning bepaalde werkzaamheden werden uitgevoerd, (nl. dat een betonplaat werd gegoten, loopplaten werden aangelegd, een metalen afsluiting werd geplaatst, grachten werden gegraven, een weg werd aangelegd met steenbrokken) hoeft zeker niet strijdig te zijn met de overweging dat een toegekende stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van stallingen niet werd gevolgd voor zowel de constructie als voor de binnenindeling.

2. Artikel 156 DORO bepaalt dat onverminderd de bepaling van afdeling 1 van het decreet, een administratieve geldboete van 5.000, 00 euro wordt opgelegd aan de persoon die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met het door de stedenbouwkundige inspecteur bekrachtigd bevel tot staking bedoeld door artikel 154, vijfde lid.

De geïntimeerden kunnen niet worden gevolgd waar zij van mening zijn dat de bekrachtiging van het voornoemd bevel tot staking in tijd anterior moet zijn aan het door de bevoegde verbalisant opgesteld proces-verbaal bedoeld in de art.1 en 2 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 28 april 2000, zoals gewijzigd door art. 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 14 december 2001, betreffende de administratieve geldboete voor het overtreden van een bekrachtigd stakingsbevel (hierna te noemen 'het besluit van de Vlaamse Regering') waardoor de inbreuk van dat stakingsbevel wordt vastgesteld. Immers een dergelijke voorwaarde staat niet in het decreet en de Vlaamse

regering vermag krachtens dat decreet nadere regelen uit te werken binnen de door de decreetgever opgestelde krijtlijnen.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur kon ten deze conform aan art. 156 DORO dan ook op regelmatige wijze op 17 december 2002 een administratieve boete opleggen naar aanleiding van een mondeling gegeven bevel tot staken van 28 november 2002; dat mondeling bevel was weliswaar op 9 december 2002 bekrachtigd, maar de inbreuk op dat bevel werd reeds vastgesteld door de bevoegde verbalisant op 29 november 2002.

4.1. De eerste rechter dient wel te worden bijgetreden, waar werd overwogen dat het proces-verbaal van vaststelling van de inbreuk van 29 november 2002 niet al de in art. 2 §2 van het voornoemde besluit van de Vlaamse Regering verplicht gestelde vaststellingen vermeldt.

Deze pleegvorm werd niet alleen opgelegd opdat de bevoegde ambtenaar van het Grondfonds, voorzien van alle dienstige informatie, zou kunnen oordelen of de voorwaarden gesteld door het decreet of het besluit van de Vlaamse regering al dan niet verenigd zijn teneinde één of meerdere natuurlijke of rechtspersonen een administratieve geldboete te kunnen opleggen.

Deze pleegvorm moet ook toelaten aan diegene aan wie de geldboete wordt opgelegd, om bij de kennisgeving overeenkomstig art. 3 van hetzelfde besluit van de Vlaamse regering van o.a. in bijlage het afschrift van het proces-verbaal waarin de inbreuk op het stakingsbevel wordt vastgesteld, inzicht te hebben in de motieven van de beslissing en hem zodoende toe te laten met kennis van zaken de voorziene rechtsmiddelen aan te wenden.

Gelet op art. 156 DORO en de art. 2 en 3 van het besluit van de Vlaamse regering heeft de bevoegde ambtenaar van het Grondfonds derhalve ten onrechte op 17 december 2002 besloten om aan de geïntimeerden een administratieve geldboete op te leggen.

4.2. De andersluidende middelen en argumenten van de appellant vinden zeker geen steun in het art. 156 DORO dat in § 2 aan de Vlaamse Regering uitdrukkelijk oplegt om de nadere regels te bepalen op grond waarvan een administratieve geldboete kan worden opgelegd.

Daarenboven stelt een efficiënt handhavingsbeleid de appellant helemaal niet vrij om de krachtens het decreet door de Vlaamse regering opgelegde pleegvorm van een akte na te leven.

De cassatierechtspraak waarnaar de appellant verwijst is niet dienstig, aangezien daarin nooit de minimaal opgelegde vaststellingen die een akte moet bevatten aan de orde is.

Ook de bewering van de appellant dat de individuele belangen van de geïntimeerden niet werden geschaad snijdt geen hout, aangezien de bevoegde ambtenaar zich zonder meer had moeten onthouden om een administratieve geldboete op te leggen, in het licht van een proces-verbaal van vaststelling die ten onrechte niet alle minimaal vereiste vaststellingen bevatte.

Anders dan de appellant voorhoudt kan uit art. 2 §2 van het besluit van de Vlaamse regering ook niet worden afgeleid dat er enig onderscheid te maken zou zijn tussen de vermelde vaststellingen onder 1° tot 4^e, die het proces – verbaal van vaststelling van de inbreuk minimaal dient te vervatten. De omstandigheid dat de vierde vaststelling louter een 'verwijzing' betreft naar de art. 154 tot en met 157 van het decreet doet daaraan geen afbreuk.

5. Aangezien de miskennis van art. 2 §2 van het besluit van de Vlaamse regering op zichzelf reeds de onrechtmatigheid heeft meegebracht van de beslissing tot het opleggen van de administratieve geldboete, dient niet meer te worden nagegaan of ook andere factoren (zoals de achteraf verkregen regularisatievergunning) al dan niet ten dezen relevantie hebben.

**Op die gronden,
Het Hof,**

recht doende op tegenspraak en in acht genomen artikel 24 van de wet van 15 juni 1935.

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar doch ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis.

Verwijst de appellant in de kosten van hoger beroep, en bepaalt die aan de zijde van de geïntimeerden op 475,96 euro rechtsplegingvergoeding.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het Hof van beroep te Gent, **negende kamer**, recht doende in burgerlijke zaken, op **éénentwintig oktober tweeduizend en vijf**.

Aanwezig:

Raadsheer, wn. voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier.